

UROŠ ŽUPANČIČ

VODNIČEK PO POTI

PLANICA

&

POKLJUKA

Za AO Matica zbral in uredil Jure Ulčar

december 1978

VODNIČKU NA POT

Vedno več je plezalcev in alpinistov, ki so si za torišče svojega delovanja v gorah izbrali izključno stene. Njihov cilj so le raztežaji v navpični ali previsni skali, v stene pa vstopajo obuti v teniške copate in oblečeni v trenerke. Dostop in sestop sta postala le nujna in odvečna formalnost ki si jo moderni plezalci olajšajo s superlahkimi nahrbtniki, v katerih je stlačena le oprema za plezanje in pogosto prav nič drugega. Ti ljudje delajo v stenah čudovite stvari, noben previs jim ni pretežak in nobena poč ni varna pred njihovimi hipertreniranimi prsti. V veliki vnemi in želji preplezati najtežje med najtežjim pa mnogokrat pozabljajo, da poleg strmih sten obstaja v gorah tudi njihovo naravno okolje, melišča, krnice, vsepovsod vodeče, a dobro skrite police, pa seveda tudi tropi gamsov, samotni orli, ki krožijo po višavah in zlatorumeni macesni.

Pot Planica - Pokljuka nam odkriva ta svet kraj sten. Speljana je mimo skoraj vseh najpomembnejših ostenij v vzhodnih Julijskih Alpah in seznanila popotnika z mnogimi skritimi kotički naših gora. Je najboljša šola za vse, ki želijo spoznati gore, obvladati gibanje v gorskem svetu in se naučiti hoje z odprtimi očmi po naravi, Torej je namenjena tistim, ki menijo, da zaslužijo naziv "alpinist", pa jim manjka osnova - poznavanje gora, pa onim, ki so do te titule že prišli, a so spoznali, da stene le niso vse, kar lahko nudi gorska narava, in tretjim, ki se nikoli niso in se v bodoče tudi ne nameravajo baviti z vrveno umetnostjo pa vedo, kaj je lepota in kaj pomeni tišina v gorah. Osnovno poznavanje tehnike plezanja pa je za varno hojo po PP poti seveda potrebno.

PP pot je idejno izpeljal in označil Uroš Župančič, eden najboljših poznavalcev našega gorskega sveta. Z njo je, z izjemo Trente, povezal alpinistično in estetsko najbolj zanimive konce naših Julijcev. Da je pot speljana res lepo, pa zagotavlja dejstvo, da hodi Žuro po gorah že več kot petdeset let...

J. Ulčar

UVOD

Razen goste mreže vseh mogočih planinskih poti, ki dobro nadelane in skrbno zavarovane vodijo v vse, tudi najbolj odmaknjene in samotne predele našega planinskega sveta, je razgledna, sprehajalna planinska pot Planica-Pokljuka (PP) poleg slovenske planinske transverzale, zasavske planinske transverzale Kumrovec-Kum, prav gotovo najveličastnejša in najlepša. Ker je namenjena le pravim, iskrenim ljubiteljem tišine in miru ter gorskih lepot. Ta nova razgledna sprehajalna planinska pot je lepo in bogato vezilo očaku Triglavu za njegov visoki jubilej. Prav tako pa tudi lepo darilo vsem gornikom, ki hočejo od blizu spoznati vse samotne in skrite prehode nad Planico in drugimi dolinami, okrešlji in krnicami, pod pečmi, kjer krase naš planinski svet osamljeni macesni in bori viharniki. Vsa planinska PP pot je od Planice do konca dobro markirana in označena z rdečo markacijo, posebno vidne so oznake na brezpotjih in kritičnih mestih. Vsekakor pa je potrebno na brezpotjih biti previden in poiskati pravo smer. Razgledna, sprehajalna pot PP je v prvi vrsti namenjena izkušenim planincem, starejšim plezalcem in alpinistom, ki so vajeni gora in so vsaj približno seznanjeni z orientacijo pod stenami Ponc, Šit, Travnika, Mojstrovk, Prednjim in Zadnjim Robičjem in v Krnici, prav tako pa morajo vsaj bežno poznati prehode v Martuljku, Pod Srcem, v Za Akom in Belem potoku.

PP vodi od roba do roba, od razglednih počivališč, pod stenami, razi in robmi, od koder je nag planinski svet gledan še mnogo lepši, mogočnejši ter nepozaben kot iz običajnih poti in razgledišč. Na tej planinski magistrali naletimo na trope drobnice, na črede pasoče se divjadi, nad pohodniki krožijo orli, na vsakem koraku in ob vsakem pogledu se pravemu samotarju z radodarno roko ponujajo edinstveni pogledi na doline, krnice, okrešlje, zatrepe in skalne zidove sten, ki se poganjajo iz baržunastega zelenila samotnih dolin.

Nasvidenje kjerkoli na PP planinski, sprehajalni, razgledni poti Planica – Pokljuka!

Uroš Župančič – Žuro

I. DEL OD SKAKALNIC DO TAMARJA.

Takoj za Bloudkovo velikanko zavijemo z avtomobilske ceste na desno po peš poti v Tamar mimo Kajženkove Svatne. Po 15. minutah pridemo v redki bukovi gozd, v Kompošev talj, kjer s peš poti zavijemo znova na desno in kmalu naletimo na skalni balvan s prvo rdečo markacijo in znakom PP. Že smo na lepo speljani lovski poti, ki vodi zložno navzgor pod Glave, mimo značilne Odsekane peči. Na vsej poti se ponuja lep razgled na zatrep Planice s Cipernikom in Slemenom v ozadju. Dobro se vidi greben Mojstrovk, Travnika in Šit s stenami in robmi, ki vzbujajo spoštovanje in vabijo plezalce in alpiniste. Mimo prijetnih in razglednih počival pridemo v strmali do lovskih klinov in jeklenih varovalnih vrvi, ki nam olajšajo prehod mimo strmih skalnih stopenj. Preko zaprodene grape prestopimo v gozd pod Glavami. Tu se proti desni vodoravno odcepi pot, ki vodi preko Jankovega mostu na Oderšak. Vzpon nadaljujemo po ključih skozi gozd navzgor. V Podrtju se odcepi stranska pot na levo, na prvo Glavo, preko katere vodi lepa pot na zadnji konec Ovčje strani, koder se tokava Smrtnice poganja v silnih skokih v Mokri potok in Kreda. Radovedni nadaljujemo pot v desno, v zatrep Podrtja, v strmih ključih pridemo na ravnico spodnjega Grunta pod Vraticami med Malo in Visoko Ponco. S spodnjega Grunta krenemo po dobro nadelani stezi med zadnjimi, najvišjimi macesni na levo, proti prevalu obronkov Visoke Pomce in najvišjim vrhom Ovčje strani, od koder je mogočen pogled po Dolini in preko zelenih in razglednih Karavank na koroške gore. Prijetno in razgledno počivalo na vrhu Ovčje strani je nagrada vsakomur. Tropi gamsov se sprehajajo po meleh pod Vraticami, na gornjem Gruntu in pod stenami Visoke Ponce. Po Ovčji strani, visoko nad Planico, pod stenami Visoke Ponce se med skalnimi balvani, edinstveno bogatim gorskim cvetjem in tropi ovac sprehodimo v smeri markantnega stolpa Turnca med Siljevcem in Siljico, ki se poganja v strmali Ponce. Pod Turncem prečimo mokri potok, skozi katerega vodi lovska pot v Planico; skozi Siljevec vodi dobro nadelana in označena pot na meliščih nad Zeljem, tam se nam pokaže prijazni Tamar, žuboreči slap in izvir Nadiže nam usmerja pot po meleh proti Zelju.

Prvi vabeči del planinske sprahajalne poti opravimo od Podrtja do Ovčje strani in dalje do Zelja pod izviro Nadiže v treh, štirih dopoldanskih ali popoldanskih urah brez večjih naporov in brez kakršnih koli nevarnosti.

II. DEL OD TAMARJA DO SLEMENA.

Edinstveno lepa je brezskrbna hoja nad zeleno Planico, po skrivnostnih brezpotjih pastirjev, divjih in zapriseženih lovcev, po policah in okrajkih pod stegastimi previsi, ki se nad prepadi greze in padajo v globino zelenic in gozdov. Na nasprotni, sončni strani se riše na modro nebo greben Rateških Ponc preko Struga, Vevnice do V Koncu špice, ki se požene s Kotovo špico na Kotovo sedlo in se vzpne v strmali in robe Jalovca. Preko tega majhnega grebena Ponc se skrivajo mangartsko, klanška ali belopeška jezera, nad katerimi kipi v nebo mogočni Mangart z Malim Mangartom in Gamsovim robom, kjer so vrisali težke in najtežje plezalne smeri najboljši naši in italijanski plezalci in alpinisti. Svet prepadnih in vertikalnih sten na senčni strani Planice, od Malega Kota, kjer je prehod iz Planice na trentarsko stran in v Dnino preko robov, razov, grap, zajed in tokav Šit se požene v strmali Travnika in podaljša preko Mojstrovk do Vršica. Ta svet je posebna vaba za vrhunske plezalce in ekstremne alpiniste, ki se ne boje niti prepadov, niti strehastih previsov.

To je posebna paša za oči mladih in neustrašenih, ki žele posebnih doživetij.

Tik nad drevesno mejo nad Planico, kjer se bore za svoj obstoj zadnji krivenčasti macesni in borovci, viharniki, od strele že tolikokrat požgani in prebičani od plazov, snežnih viharjev, tik pod stenami, ki so že vse označene in ocenjene z najvišjo, VI. težavnostno stopnjo ali six superiore, se tesne Gamsove riže, kjer so poznani prehodi le redkim, izkušenim lovcem, pastirjem, gonjačem in alpinistom. Ob teh policah in okrajkih, preko tokav zajed in žlebov vodijo izpostavljene Gamsove riže. Tod, od Kumljahovih prodov preko Kumljaha, Lop in Malega Slemena do Rateškega Slemena vodi drugi del planinske poti PP.

Iz rateškega Zelja, planinske postojanke Tamar, zavijemo po senčni strani pod Slemenom, slapom Črne vode in Sneženjakom po poti, ki vodi preko Požganja mimo studenca na razgledno Sleme in dalje preko Rup in Vrtic na Vršič. Na prvem odcepu zavijemo po desni poti, ki vodi pod Privatom, Lopami in Kumljahom proti Jalovcu. Pri velikih skalnih balvanih na kraju rušja zavijemo po Kumljahovih prodih levo navzgor pod steno Šit. Značilne rdeče markacije pohodnika naglo privedejo na teme porasle glave Kumljaha, pod vstop v plezalno smer Klodwika Tschada, katero je ta odlični plezalec plezal že leta 1911, torej pred skoraj tričetrt stoletja. Počitek na Kumljahu

vsakemu prišleku dobro dene na razglednem počivalu, kjer se ponuja dolina Planice s Poncami, Jalovcem in stenami Šit, Travnika in Mojstrovk v vsej veličini. S Kumljaha se ponuja pod stenami zaprodna grapa, ki nakazuje nadaljnjo hojo in plezanje proti sosednjemu razglednemu vrhu Lop tik pod severno steno Travnika, ki se dviga od Gamsovih riž 900 metrov do neba. Na vrhu Lop je skalni možic z vpisno knjigo, kjer so podpisani le zelo redki obiskovalci Gamsovih riž, ki tu preko vstopajo v plezalne smeri severne stene Travnika.

Rdeče markacije PP poti ali smeri vodijo tik pod stenami po policah in okrajkih pod Aschenbrennerjevo smerjo in zajedo v Travniku pod Travnikov raz, ki se srpato riše v nebo. Tu je možen sestop po ozkem in strmem koritu navzdol v Svatnice in dalje v Sneženjak ter skozenj mimo Črne vode po markirani planinski poti v Tamar.

PP pot pa vodi po vesini strmo navzgor na vrh Malega Slemena in skozi tvegan, krušljiv, strm sestop na polioo, ki se riše pod stenami Zadnje in Velike Mojstrovke. Skrajno tvegani in izpostavljeni prehodi po polici so opremljeni z lovskimi klini. V okrešlju med Veliko in Malo Mojstrovko zavije PP pot navzdol preko melišč do padajoče izpostavljene police, ki vodi na Rateško Sleme. Počitek na Slemenu pri jezercih je že tako ali tako razkošje posebne vrste, pogled na kristal naših gora - Jalovec in na prehojene ali preplezane Gamsove riže nad Kumljahom, Lopami in Malim Slemenom pod stenami Šit, Travnika iri Mojstrovk pa je bogato plačilo za prelit znoj.

III. DEL OD SLEMENA DO KOČE V KRNICI.

Preko Slemena se podamo nad malo Pišnico po običajni planinski poti do Rup, kjer se pot prevesi in spusti preko Vrtatic na Vršič. Ker pa smo planinci in popotniki, ki ljubimo mir in samoto, pet minut pred Vrtaticami, na najvišji točki preko Slemena poiščemo novo rdečo piko, markacijo PP, ki kaže smer po meleh v severno pobočje Prednjega Robičja. Smer našega potovanja preko melišč Je poleg markacij dobro vidna, izhodile so jo ovce in gamsi. Smer poti vodi zložno navzdol nad samotno Malo Pišnico. Ker dalje ni več višjih ali nižjih prehodov, se stecine združijo v eno, ki je vedno bolj vidna in uhojena in vodi v ozke in tesne police ter okrajke nad prepadi in previsi. Te police nudijo varne prehode, vendar zahtevajo skrajno previdnost pod balkoni in nad praznino, ki se grezi in izgublja v globeli Male Pišnice. Toda pot je treba nadaljevati po vedno bolj radodarnih policah in okrajkih proti zelenemu robu, ki loči Prednje Robičje od Zadnjega. Rob med Prednjim in Zadnjim Robičjem je enkratno razgledno počivališče visoko nad Malo Pišnico, pod prepadnimi stenami Zadnjega Robičja in vabi k počitku, razgledu in pogledu nazaj ter iskanju možnosti prehodov proti dobro vidnemu sedlu med Zadnjim Robičjem in Glavami, ki mejijo Malo Pišnico in Suho Pišnico ter se spustijo do grebena proti Jasni na pragu Kranjske gore. Iz tega razglednega zelenega roba se rišejo proti vzhodu preko sedla Volovje že martuljske gore z Rigljico, Ruso pečjo, Frdonjami in Špikom, kot mogočnimi skalnimi velikani. Z roba med Prednjim in Zadnjim Robičjem se spustimo proti novemu sistemu polic, ki vodijo proti strminam markantnega prevala Volovje, s katerega se nato pred nami v vsem bogastvu, lepoti in veličini pokaže Krnica od Kurjega vrha preko vseh gora, robov, grap, sten in grebenov ter vrhov do Škrlatice, Rigljice, Razorja in Prisojnika.

S sedla Volovje preidemo s senčne strani na sončno stran kjer je pot PP usmerjena preko melišč levo navzdol v smeri Vrha nad Sedelcem. Od tod se lepo vidijo Kranjska gora, Karavanke, Kurji vrh, Rigljica, Frdamane police, Špik, Martuljske Ponce, Matevžev (Frelihov) bivak v Veliki Dnini, Rokavi, Škrlatica, Rakova špica, Rigljica, Gamsovec, Križka stena, Razor, Prisojnik, Pelc, Srebrnjak in Bavški Grintavec. Iz Vrha nad Sedelcem sestopimo na Sedelce in h koči na Gozdu, nato pa h Mihovem domu. Pod njim se spustimo v Mali Tamar in po stari planinski poti pod Prednjo glavo in Skednji prispemo v koč v Krnici.

IV. DEL IZ KRNICE V MARTULJEK IN ZA AK.

Dobro naspani in spočiti zgodaj zjutraj zapustimo koč v Krnici in krenemo po poti, ki nas vodi po starih planinskih markacijah ob Gruntovnici proti Veliki Dnini, kjer stoji nad snegovi med Martuljskimi Poncami, Oltarjem, Rokavi in Škrlatico bivak I ali Matevžev bivak v višini 2180 m. Tako visoko pot ne vodi, le s pogledi ga iščemo v stenah Velike Martuljske Ponce. Tam, kjer je nadelana in zavarovana pot pred tesnem Gruntovnice zavije na levo v Lipne prode navzgor proti Špiku, ji sledimo tudi mi. Ko se markirana pot strmo požene v strnal, jo v gornjem delu zapustimo in krenemo na levo v gozd proti Sušču, kjer že naletimo na rdečo markacijo PP pod Gamsovo glavico 1955 metrov visoko. Tu zasledimo pod pečmi dobro shojeno stečino, ki preči Tarmanovo klomo ali žlefo. Pod Pogorelo glavo prečimo še dalje vztrajno proti severu dokler nas ovčje in gamsje stečine ne privedejo v Lipnjek, ki se v tokavi spušča z vrha Lipnice v Lipno trato.

Prečimo Lipni greben in se nato po lovski poti dvignemo ter v vodoravni zeleni prečnici dospemo na markirano pot, ki od Črne vode ob Kačjem grabnu vodi proti vrhu Špika. Po markirani poti sestopimo 150 metrov ter s poti zavijemo na desno, na pomol nad Kačjim grabnom ali Sračjakom. Prečimo grapo in se vzpnemo v prehode Frdamanih polic, Vrha nad Rudo ali Rusa peči, prečimo dve, tri grape dobro vidne in shojene stečine, ki nas vztrajno vodijo v skalni okrešelj v vrhu Ruševca pod stene Rusa peči, Rigljice in grebena, ki se spušča na sever preko Kurjega in Črnega vrha. Iz okrešlja pod značilnim okenčkom v grebenu Rusa peči in Rigljice, se ob pečeh spustimo na pogozden stožec in na njegovem vrhu sledimo prehojeno pot, nadaljujemo skozi Rigelne, ki nas vegasto pripeljejo na preval tik pod Kurjim vrhom, kjer stopimo na pastirsko - lovsko pot, ki nas zložno vodi ob Kurjem vrhu na martuljsko stran. Skalni svet Martuljka tu kaže vso svojo lepoto in veličini, od Vrtaškega Slemenca, preko Vaneževga roba, Kukove špice, Belega potoka Za Aka., Škrnatarice, Široke peči, Dovškega križa, Oltarjev, Ponc do Špika, le Frdamane špice nam zakrivata Rušica in Rigljica, ki se tik pred nami iz okrešlja poganjata v modrino neba. V skokih prečimo okrešelj in se mimo velikih skalnih balvanov po dobri poti spustimo v macesnov gozd, klopica sredi macesnov nas opozori, da se ne smemo prepustiti poti, ki vodi k lovski koci v Martuljku. Tik pod klopico moramo prečiti tokavo, tja nas vodi dobro vidna rdeča markacija PP. Prečenje Rušice je zamotana zadeva, toda tudi to se nam posreči z malo dobre volje, saj po gamsjih stečinah najdemo pravo pot v Pod Srce, pri spominski plošči smrtno ponesrečenega Milana Koširja iz Loga, 22. julija 1934, pod Rušico. Ko premagamo to prečenje smo v Pod Srcu edinstveni krcnici pod Kotli, martuljskimi Poncami, Frdamanimi policami, Ruso pečjo, Rigljico in Rušico. Planinski svet, gledan iz tega počivališča je enkratno. Oči se kar ne morejo nagledati devetstometerske severne stene Špika, ter po njej iščejo smeri, ki se poganjajo v vertikalno. Na nasprotni strani okrešlja pod Špikom, se nam pod Špikovim grabnom in kotli kaže nadaljna smer PP, ki vodi pod Pečmi k bivaku III v Za Aku. Ker smo se nagledali severne stene Špika nas vabi še ogled severne stene Široke peči, ki mogočno kraljuje nad Za Akom. Prenočišče si poiščemo v bivaku, ali pa si ga uredimo na cvetnih preprogah.

V. DEL IZ ZA AKA V VRATA IN DALJE DO BOHINJA IN BLEDA.

Po slovesu od bivaka III mimo potoka Martuljek, ki se takoj po izviru požene v bobneč slap, nas pot vodi na Sleme na Vaneževem robu, kjer nas oznaka PP usmeri globoko navzdol v samotni Beli potok, pod severne stene Kukove špice. Spremljajo nas gamsje stečine, ki so pod stenami v loku speljane na sedlo med Možici in Vrtaškim Slemenom (2031 m), Mir in tišina Belega potoka pod Kukovo špico ne vabi samo nas, temveč tudi redke orle in črede divjadi. Kmalu dospemo po dobro vidnih in shojenih stečinah na Vrtaško Sleme, kjer se nam kaže edinstveno bogat in obsežen triglavski svet z vrhovi številnih gora preko grebena Črne in Srednje gore tja daleč preko Pokljuke do Jelovice in še dalje.

Takoj na vrhu se spustimo po markirani poti preko njivic proti Vrtaški planini, toda ne v Mojstrano. Na izteku Njivic zavijemo nad Peričnikom na desno proti jugu, ali bolje povedano proti očaku Triglavu, ki mogočno kraljuje s severno steno v zatrepu Vrat. To je razkošno potovanje po sončni poti, polni raznobarnega gorskega cvetja, pod Vrtaškim Slemenom, prek Malega in Velikega Črlovca, pod Gulcami, Brinjevo glavo in Kopicami do Rdečega potoka, kjer prečimo lovsko pot k bivaku II. Na Jezerih in Gruntih prečimo Rdeči potok in se na njegovem desnem bregu spustimo na Turkov rovt. Tu lahko po cesti Mojstrana-Vrata-Aljažev dom poiščemo družbo in okrepiča v Aljaževem domu (30 minut), toda pot PP pred Turkovim rovtom prekorači cesto in mlado Bistrico in se po lovski poti požene v strmali Za Cmirom. Visoko v Dnu kaže rdeča markacija PP na levo, proti zadnjemu poraščenemu grebenu Črne gore pod skalnimi roglji Mlinarice. Torej iz Dna ne na desno med Cmirom in grebenom Vrbanove špice in Vrha ter Cmira proti Staničevemu domu, temveč vzhodno na greben Srednje gore. Iz Dna torej na levo, vzhodno k zadnjim macesnom na grebenu Črne gore pod Mlinarico vodi v Kot pot dr. Henrika Tume. Z grebena Srednje gore pod Mlinarico v Kot je PP speljana po značilnih policah, ki v pol ure privedejo v dolino Kot nad studencem, na spodnjo ali prvo Gubo. V Kotu nad Studencem, na Spodnji Gubi se pohodnikom ponujajo tri različne možnosti. Prva varianta se ob prihodu v Kot priključi normalni, markirani planinski poti Kot - Staničev dom. Takoj nad Peklom se PP pot odcepi na levo in doseže preko Dovških vrat vezno pot Staničev dom preko Ržkih prodiv skozi Ulice na Konjsko planino in mimo Tablic k Vodnikovemu domu, s sestopom na gorenji planini Tosč preko Tratja in Uskovnice v Bohinj ali pa preko Studorskega prevala in Krasca na Rudno polje in sestopom na Bled. V Bohinju in na Bledu se planinska sprehajalna pot preko Julijskih Alp zaključi in konča.

Na prvi, spodnji Gubi v Kotu se pohodniki lahko odločijo za originalno, najlažjo smer PP. Bolj plezalno navdušeni pa lahko prečijo dolino Kot in se odločijo za drugi dve varianti; ali po zavarovani in

markirani lovski poti po policah okoli Luknja peči ali pa po plezalni smeri Albina Roessla ("Plezalni vzponi" St. 154), na sedlo Luknja (2117 m) in nato dalje po smeri Valentina Staniča po severovzhodni steni Rjavine, mimo Studenca in Temena do priključka k vezni poti Staničev dom -Konjska planina - Tablice - Vodnikov dom na Velem polju s sestopom preko Uskovnice v Bohinj in preko Rudnega polja na Bled.

KAZALO

Vodničku na pot

Uvod

- I. del od skakalnic do Tamarja
- II. del od Tamarja do Slemena
- III. del od Slemena do kočice v Krnici
- IV. del iz Krnice v Martuljek in Za Ak
- V. del iz Za Aka v Vrata in dalje do Bohinja in Bleda

Pobudnika in ustanovitelja PP

Uroš Župančič –Žuro

Rojen 8. marca 1911 v Ratečah, umrl 31. maja 1992 v Begunjah. Po poklicu je bil elektrotehnik, delal pa je v Železarni na Jesenicah, kjer je - s prekinitvijo med vojno, ki jo je preživel v Ljubljani in internaciji v Italiji -, delal vse do upokojitve 1978. Živel je na Jesenicah.

Sam in v navezah je opravil več kot 100 prvenstvenih vzponov, največ v Julijskih Alpah in pozimi, plezal je tudi na tujem, zlasti v gorah na jugu Jugoslavije; veliko njegovih smeri je dolgo ostalo neponovljenih. Je med utemeljitelji slov. zimskega alpinizma. Bil je inštruktor na številnih tečajih in 1946-53 vodil gorsko reševalno službo; od 1927 je sodeloval pri več kot 600 reševalnih akcijah. Po 1945 je bil več let odgovoren za planinske poti v Julijskih Alpah; pripravil je nekaj izjemnih, ki so jih označili in opremili z varovali. Organiziral in vodil je več množičnih planinskih prireditev. Od 1930 je pisal v slov., po 1945 tudi v hrv. planinske idr. publikacije. Bil je tudi zagnan zbiratelj gradiva o planinstvu, ljubiteljski etnolog, numizmatik, bibliofil.

Dušan Vodeb

Rodil se je 28. aprila 1916 pod Čavnom v Ajdovščini. Planine od zelenega Pohorja prek štajerskokoroških gora in Grintovcov, prek razglednih Karavank do Julijcev so mu bile najljubši del življenja. V družbi Mirana Cizlja, Leona Geržiniča, Sava Domiclja in mnogih drugih Mariborčanov, ki so vsako leto taborili pod gorami v Završnici, Kranjski gori in Martuljku, je Dušan Vodeb s 17 leti začel plezati.

Leta 1946 je Dušan Vodeb v Mariboru ustanovil novi AO in postajo GRS.

Danes je še vedno aktiven ljubitelj in obiskovalec planinskega sveta. Rad obiskuje ljubljene martuljske gore, kjer je začel svojo planinsko in alpinistično pot in jo tudi zaključuje.

Za svoj delovni in življenjski jubilej je speljal edinstveno planinsko pot ali smer PP, ki povezuje najlepše in najbolj samotne predele našega planinskega sveta od Planice do Pokljuke.

Opomba: Vodniček priredil v elektronsko obliko (word, pdf dokument) in dodal kratek opis avtorjev PP Stane Accetto, 6.9.2004.